

*A ko se razkolje nebo
in ko iz človeške krvi
nov dan se nekoč zazori
nad žalostno, črno zemljó,*

*takrat šele vse nasmejane,
matere, ljubice, žene,
obiščite nas sred zelene,
dehteče, cvetoče poljane.*

*Takrat nas zbudite iz sna,
takrat nam, mrličem, povejte:
Vstanite zdaj, ljubi, in glejte —
postali ste seme sveta.*

PRIJATELJEM

JERN LEDINA

*Zdaj vas še vidim, prijatelji moji!
Naša beseda še ni zvok prazen,
toda vsak dan nas razbija narazen,
nekoč bo vsak zase omahnil v mrak.*

*Kje so zdaj polja, kje so gozdovi!
Večno bi ljubil te njive zoreče,
ko plodnosti slast nad žitom trepeče
in najtišjim željam zastane korak.*

*Čas nam je žito vseh sanj omlatil.
Nekdaj smo vedeli: zrno je zdravo
če je z nasada na daleč zletelo.
Pogumno smo rekli, kali bo pognalo,
ko ga bo sonce po dežju pregrelo.*

*Rasti — živeti, to je bil smisel,
ko je vse v nas prezaupno čakalo,
kdaj bo življenje nam dalo roko.
Zdaj je vse prazno. Sence mladosti
so utonile v noč težko med nami.
Ob grobovih vseh sanj ostali smo sami:
kdo bo prvi nase položil roko?*